

Quanta, quanta violència

«Els catalans són un poble tan violent que tota la policia de l'estat ha de concentrar-se aquí»

Escric aquest article diumenge 10-N, a la tarda, abans de saber fins i tot què diuen els sondejos a peu d'urna. Per tant, no parlo de resultats. El que m'interessa, ara i avui, és constatar, com ens ha passat em penso que a tots una mica, l'exagerada presència policial (per terra, mar i aire) en aquests comicis, i tot allò del búnquer (o similar) a la Moncloa en la jornada de reflexió, etc.

M'ha vingut al cap una anècdota de fa molts anys: Quan jo en tenia disset, vaig convidar a passar un mes a Cantoni, a l'estiu, una anglesa a casa de la qual jo havia estat l'estiu anterior. Els seus pares eren reticents a deixar-la venir, i al final el meu pare va agafar el telèfon, va parlar amb ells i així va saber quina era la qüestió de fons del tema: els feia por ETA. Tal com ho sentiu. El meu pare els va convèncer que a Cantoni era realment difícil que hi atemptessin i al final la van deixar venir. Però a mi allò em va obrir els ulls i em va fer entendre el que he constatat després viatjant a llocs on sembla que tothom estigui en guerra i resulta que la guerra més gran és la que ha arribat a les nostres orelles a l'altra punta de món (Ep, ara no menystinc les víctimes d'ETA, en absolut, ja m'enteneu).

Què vull dir, amb això. Doncs que la propaganda a Espanya del que passa a Catalunya deu ser que uns comicis electorals han d'estar fortament controlats, no fos cas que. Que s'han de fer reunions d'urgència, per tenir-ho tot a punt per si. Que els catalans són un poble tan violent que tota la policia de l'estat ha de concentrar-se aquí perquè no sabem anar a posar vots a una urna. Com pensaven els pares de l'anglesa que passava a Cantoni amb una banda terrorista.

Mare de Déu, si no fos tan trist, faria riure. El govern espanyol pretén, un cop més, ancorar-se a la dreta més dreta de totes les dretes que es fan i es desfan per veure si aconsegueix superar-los a tots, en la imatge que Catalunya és una mena d'enemic comú contra el qual s'han d'unir tots, però, per descomptat sense deixar-la anar. No estic en condicions ara de saber com els ha sortit la jugada. Però la violència, la que ens imposen, espero sincerament que els acabi esclatant a les mans (en el sentit més metafòric de la paraula, que no m'enviïn ara la fiscalia, que només em faltaria aquesta).